

Cuộc đối đầu giữa Henoch và bốn vị thần thực thể.

Chương 1 :Lời Phán Xét Trên Ngọn Cây

Mặt đất khô nứt dưới sức nóng của Lyra, Nữ thần Lửa, và không khí đặc quánh lại vì quyền năng và sự sợ hãi. Dân làng co rúm trên mặt đất, không dám ngẩng đầu nhìn bốn bóng hình khổng lồ ngự trên những phiến đá cao. Morgath, Thần Đá, siết chặt bàn tay, và một người nông dân đã trót quên dâng lễ vật kêu lên một tiếng đau đớn khi đôi chân ông ta như bị hóa đá vào mặt đất. Silus, Thần của Lời Thì Thầm, mỉm cười, tận hưởng giai điệu của sự tuyệt vọng. Trên hết, Kael, Thần Bão Tố, vị thần lớn nhất, ngồi im lặng, đôi mắt xám như mây vờn vũ trước cơn giông.

Sự đàn áp đã trở thành thông lệ. Sự thờ phụng không đến từ lòng thành, mà đến từ nỗi kinh hoàng.

Giữa đám đông đang phủ phục, một người đàn ông từ tốn đứng dậy. Ông không cao lớn, không mang vũ khí, y phục chỉ là vải thô. Đó là Henoch. Ông không nhìn dân làng. Ánh mắt ông, trong veo và tĩnh lặng, hướng thẳng về bốn vị thần.

"Dừng lại," Morgath gầm lên, giọng nói như đá nghiền. "Kẻ phạm trần kia, người dám đứng thẳng trước mặt chúng ta?"

Henoch không trả lời Morgath. Ông ngược nhìn Kael, vị thần lớn nhất đang cau mày nhìn ông. Giọng nói của Henoch không vang, nhưng xuyên qua tiếng gió gào và tiếng rên rỉ của người nông dân.

"Thưa các vị thần," ông nói, sự bình thản trong giọng ông là một sự thách thức lớn hơn bất kỳ vũ khí nào. "Các ông không biết Trời có lẽ công bình hay sao? Nay các ông ép buộc người ta thờ phụng mình bằng sự hành hạ, sao tránh khỏi sự trừng phạt của Trời cao?"

Một sự im lặng ghê người bao trùm lấy quảng trường. Dân làng nín thở. Lyra và Silus nhìn nhau, kinh ngạc trước sự xúc phạm. Morgath siết chặt nắm đấm hơn nữa.

Nhưng Kael thì khác. Lần đầu tiên sau nhiều thế kỷ, cơn bão trong mắt ông lắng lại. Lời của Henoch, không phải một lời van xin hay nguyên rủa, mà là một câu hỏi về một quy luật còn lớn hơn cả quyền năng của ông. Lễ công bình của Trời cao? Đã bao lâu rồi ông không nghĩ đến điều đó? Ông đã thấy trong mắt Henoch không phải sự sợ hãi, mà là Sự Sáng của một người thấu hiểu trật tự.

"Lời của người phạm này..." Kael chậm rãi lên tiếng, giọng ông không còn sấm sét mà trầm ngâm, "...có sức nặng."

Lyra bật dậy, ngọn lửa quanh thân nàng bùng lên giận dữ. "Ngài định tha cho hắn sao, Anh Cả? Để dân làng cười vào mặt chúng ta? Để chúng nghĩ rằng một lời nói sáo rỗng có thể lay chuyển được thần linh?"

"Uy quyền của chúng ta xây dựng trên sự kính sợ," Silus thì thầm, giọng nói len lỏi như rắn độc. "Một hành động nhân từ lúc này sẽ bị coi là yếu đuối. Lòng tin của chúng sẽ lung lay, và sự thờ phụng cũng sẽ theo đó mà lụi tàn. Chúng ta cần một ví dụ."

Kael nhìn xuống Henoch, rồi lại nhìn ba vị thần còn lại. Ông thấy sự giận dữ vì bị xúc phạm của Lyra, sự tính toán lạnh lùng của Silus, và sự khát khao quyền lực tuyệt đối của Morgath. Ông biết Henoch đúng. Sâu thẳm trong cơn bão vĩnh cửu của mình, ông biết điều đó. Nhưng ông cũng biết, ba vị thần kia nói không sai. Họ đã đi trên con đường của sự đàn áp quá lâu rồi. Quay đầu lại lúc này chính là tự hủy hoại vàng hào quang mà họ đã mất bao công sức để tạo ra bằng nỗi sợ.

Sự do dự của Kael chỉ kéo dài một khoảnh khắc. Cơn bão lại nổi lên trong mắt ông, dữ dội hơn trước để che đi sự yếu đuối vừa lóe lên. Kiêu ngạo đã chiến thắng.

"Người đã dám nhắc đến lễ công bình của Trời cao," Kael gầm lên, tiếng sấm vang dội. "Vậy thì hãy để Trời cao phán xét người. Trói hẳn lên ngọn cây cổ thụ kia! Treo hẳn giữa trời và đất. Nếu Trời muốn cứu người, sợi dây sẽ bện chặt. Nếu không, khi gió làm sợi dây mục nát, người sẽ rơi xuống. Hãy xem lễ công bình sẽ cứu người, hay sự kiêu ngạo sẽ giết chết người!"

Hai tên lính, tuân lệnh trong nỗi kinh hoàng, lôi Henoch đến gốc cây cổ thụ duy nhất trên cao nguyên, cằn cỗi và vụn vẹo. Họ dùng những sợi dây thừng đã cũ mòn, trói chặt ông vào một cành cây cao nhất, chênh vênh trên vực thẳm.

Henoch không chống cự. Khi bị treo lên cao, lơ lửng giữa bầu trời vẩn vù và mặt đất sợ hãi, ông không nhìn xuống vực sâu. Ông ngược nhìn bầu trời, nhìn xuyên qua những đám mây giận dữ của Kael. Gió quất vào mặt ông, sợi dây thừng kêu kéo kẹt, có thể đứt bất cứ lúc nào. Nhưng trong mắt ông, không có sự tuyệt vọng.

Bốn vị thần nhìn chằm chằm vào bóng hình nhỏ bé đang bị treo trên cây. Dân làng phủ phục, không dám nhìn.

Henoch không chờ đợi cái chết. Ông chỉ đơn giản là đang quan sát. Quan sát cơn giận của các vị thần, quan sát nỗi sợ của con người, và quan sát sợi dây đang từ từ mục nát. Ông đang chứng kiến một lựa chọn nữa được đưa ra trong vở kịch vĩnh cửu của vũ trụ.

Năm ngày trôi qua.

Henoch vẫn bị treo trên cành cây cổ thụ, lơ lửng giữa trời và đất. Ông không ăn, không uống, nhưng sự sống trong ông không lụi tàn. Đôi mắt ông vẫn mở, tĩnh lặng quan sát vũ trụ. Bên dưới, dân làng vừa sợ hãi vừa tò mò nhìn lên. Bốn vị thần ngự trên ngai đá của chúng, chờ đợi. Chúng chờ đợi tiếng "bứt" của sợi dây, tiếng hét của Henoch, và tiếng rơi thảm khốc sẽ khẳng định lại quyền lực tuyệt đối của chúng. Sự kiên nhẫn của chúng là sự tàn nhẫn.

Vào rạng sáng ngày thứ sáu, khi mặt trời còn chưa ló dạng, một âm thanh kỳ lạ vang lên. Không phải tiếng dây đứt, mà là tiếng kéo kẹt trầm hùng của thân gỗ ngàn năm.

Chương 2 : Phép Lạ và Sự Chối Bỏ

Trước con mắt kinh ngạc của những người lính canh và những dân làng thức sớm, cây cỏ thụ, vốn sừng sững bất động qua bao thế kỷ, bắt đầu tự mình chuyển động. Cành cây khồng lồ nơi Henoch bị trói từ từ, khoan thai, như một cánh tay của một người khồng lồ hiền từ, oằn mình xuống. Nó không gãy, nó chỉ cúi mình. Cành cây hạ thấp dần, thấp dần, cho đến khi chân của Henoch nhẹ nhàng chạm vào mặt đất.

Ngay khi ông đứng vững, sợi dây thừng mục nát tự rã ra thành bụi.

Sự im lặng bao trùm. Ngay cả các vị thần cũng sững sờ. Đây không phải là một sự can thiệp ồn ào của sấm sét hay thiên thần. Đây là một phép lạ của sự sống, của thiên nhiên, một hành động vĩ đại trong sự tĩnh lặng. Đó là một thứ quyền năng mà chúng không hiểu được.

Henoch không nhìn các vị thần. Việc đầu tiên ông làm là quay về phía người nông dân có đôi chân bị hóa đá. Ông đặt bàn tay chai sần của mình lên phần đá lạnh lẽo. Một luồng hơi ấm lan tỏa. Lớp đá xám xịt bắt đầu mềm ra, nứt vỡ, và da thịt hồng hào dần dần hiện lại. Người nông dân bật khóc, quỳ sụp xuống.

Henoch đi xuyên qua đám đông. Ông chạm vào những đứa trẻ mang trên mình những vết bỏng của Nữ thần Lửa Lyra, và chúng liền lành lặn. Ông thì thầm những lời an ủi vào tai những người đàn bà bị ám ảnh bởi lời nguyền của Thần Thi Thảm Silus, và họ tìm lại được sự bình yên. Quyền năng chữa lành Trời ban của ông tuôn chảy như một dòng suối mát, gột rửa những lời nguyền độc địa mà các vị thần đã gieo rắc.

Dân làng vây quanh ông, tung hô ông là đáng cứu thế. Họ phủ phục dưới chân ông. Henoch nhẹ nhàng đỡ họ dậy.

"Đừng thờ phụng ta," ông nói, giọng nói vẫn điềm đạm. "Ta cũng chỉ là một con người. Hãy thờ phụng Trời cao, Đáng có Lễ Công Bình và Tình Yêu Thương. Hãy đi theo con đường của Ngài, và các ngươi cũng sẽ tìm thấy sự tự do và sự sống đích thực như ta."

Lúc đầu, họ lắng nghe một cách say sưa. Phép lạ vẫn còn nóng hổi, những vết thương vừa được chữa lành. Nhưng rồi, khi đêm xuống và nỗi sợ cố hữu quay lại, những lời thì thầm bắt đầu.

"Ông ấy chữa được bệnh, nhưng ông ấy có cho chúng ta mưa không?"

"Nhìn quần áo ông ta xem, rách rưới còn hơn cả chúng ta."

"Ông ấy nói về Trời cao, nhưng bốn vị thần kia vẫn đang ở trên cao nhìn xuống chúng ta."

Ngày hôm sau, một vị trưởng làng, đại diện cho tất cả, đến gặp Henoch.

"Thưa ông Henoch," ông lão nói, giọng đầy tôn trọng nhưng cũng đầy xa cách. "Chúng tôi vô cùng biết ơn ông đã chữa lành cho chúng tôi. Phép lạ ông mang đến, chúng tôi sẽ không bao giờ quên. Nhưng..."

Ông ngập ngừng, rồi nói tiếp: "Nhưng chúng tôi không thể đi theo ông được. Bốn vị thần kia tuy tàn bạo, nhưng họ có sức mạnh. Họ ở trên cao. Còn ông... ngoài khả năng chữa lành ra, ông không có gì cả. Ông cũng nghèo khổ, đói rách như chúng tôi. Ông lúc nào cũng phải trốn chui trốn nhủi trước sự săn lùng của họ. Đi theo ông, chúng tôi được gì ngoài việc rước thêm cơn thịnh nộ của các vị thần?"

Henoch nhìn sâu vào mắt ông lão, và trong đó, ông thấy sự phản chiếu của cả dân làng. Ông thấy sự sợ hãi đã ăn sâu hơn cả lòng biết ơn. Họ muốn một vị thần có thể bảo trợ cho họ bằng quyền lực vật chất, chứ không phải một con đường đòi hỏi đức tin và lòng can đảm. Họ đã được chữa lành về thể xác, nhưng tâm hồn vẫn còn mang bệnh.

Sự im lặng của Henoch khiến vị trưởng làng bối rối. Ông nói nốt câu cuối cùng, gần như là một lời van xin:

"Xin ông hãy đi đi. Đi trước khi chúng tôi vì quá sợ hãi mà phải nộp ông cho họ."

Một nỗi buồn sâu thẳm, lớn hơn bất kỳ nỗi đau thể xác nào, hiện lên trong mắt Henoch. Ông đã thấy sự u mê của các vị thần. Giờ đây, ông ném trái sự u mê của chính những người mà ông yêu thương và cứu giúp.

Ông không nói gì thêm. Ông chỉ gật đầu, rồi quay lưng bước đi. Bóng ông nhỏ dần, lẻ loi, hòa vào con đường đất bụi. Ông lại tiếp tục cuộc hành trình của mình, nhưng lần này, gánh nặng trong tim ông không phải là sự đàn áp của thần linh, mà là sự chối bỏ của con người. Con đường của ánh sáng, hóa ra, lại là con đường cô độc nhất.

Cuộc hành trình của Henoch không kết thúc bằng sự chối bỏ, nó chỉ thực sự bắt đầu từ đó.

Người Đi Trong Hoang Dã

Cơn thịnh nộ của bốn vị thần giáng xuống mặt đất. Chúng không thể chấp nhận sự sỉ nhục khi một kẻ phạm trần được chính thiên nhiên cứu giúp, và càng không thể tha thứ cho việc hắn đã dám gieo vào lòng dân làng hạt giống của một đức tin khác. Giờ đây, Henoch không chỉ là một kẻ phản loạn, ông là một mối đe dọa sống.

Kael gầm lên, và những cơn bão không ngừng vùn vụt khắp xứ, cố gắng quật ngã kẻ bộ hành cô độc. Lyra trút lửa xuống những cánh rừng, thiêu rụi cây cối để ánh sáng mặt trời độc địa của nàng có thể soi ra nơi ẩn náu của ông. Morgath khiến những con đường đá trở nên lởm chởm, đóng sập cửa các hang động. Và Silus, kẻ nguy hiểm nhất, thì thào vào gió, gieo vào tai dân làng những lời vu khống, những lời hứa hẹn về phần thưởng kếp sù cho kẻ nào chỉ ra được dấu chân của Henoch.

Thế giới trở thành một cái bẫy khổng lồ, và Henoch là con mồi duy nhất.

Ông đi vào nơi hoang dã, nơi không có dấu chân người. Ông đi không phải để trốn chạy, mà là để lắng nghe. Nỗi buồn về sự chối bỏ của dân làng đã lắng xuống, nhường chỗ cho một sự thấu cảm sâu sắc. Ông không còn oán trách họ. Ông hiểu rằng nỗi sợ là một nhà tù kiên cố hơn bất kỳ bức tường đá nào.

Cuộc hành trình của ông trở thành một cuộc đối thoại thầm lặng với vạn vật. Một điều kỳ lạ xảy ra. Cơn bão của Kael gào thét trên đầu, nhưng nơi Henoch đi qua, gió chỉ mơn man nhẹ nhẹ. Ngọn lửa của Lyra thiêu đốt cả một cánh rừng, nhưng lại chừa ra một lối đi nhỏ cho ông, như thể đang cúi mình chào đón. Những tảng đá của Morgath không sụp xuống để đè bẹp ông, mà lại xếp thành một mái che khi đêm xuống. Những lời thì thầm của Silus tan biến trước khi chạm đến tai ông, vì trong tâm trí ông không có chỗ cho sự nghi kỵ.

Ông nhận ra, thiên nhiên không tuân lệnh bốn vị thần kia. Chúng chỉ có thể ép buộc, phá hoại và làm biến dạng nó, nhưng chúng không thể ra lệnh cho linh hồn của vạn vật. Còn ông, vì đi theo con đường của sự tôn trọng và hòa hợp, nên đã trở thành một phần của linh hồn đó.

Trong một đêm tĩnh lặng trên đỉnh núi cao, khi nhìn những vì sao sáng mà ông đã yêu mến từ thuở nhỏ, Henoch hướng lòng mình về phía Trời cao và cất một câu hỏi không thành lời:

"Tại sao Ngài không hủy diệt chúng? Với quyền năng đã bẻ cong cả một thân cây cổ thụ, tại sao Ngài lại để cho sự tàn bạo và dối trá này tiếp diễn?"

Không có tiếng sấm trả lời. Chỉ có một sự thấu suốt chột đến, trong trẻo như ánh sao. Một Sự Sáng nữa bùng lên trong tâm trí ông.

Quyền năng của những vị thần kia là một cái bóng. Cái bóng đó khổng lồ và đáng sợ, nhưng nó được tạo ra bởi một vật thể rất nhỏ: nỗi sợ hãi trong trái tim con người. Người không thể dùng gương đâm một cái bóng. Người chỉ có thể làm nó tan biến bằng cách mang ánh sáng đến.

Henoch chợt hiểu ra tất cả. Sứ mệnh của ông không phải là trở thành một chiến binh để đối đầu với các vị thần. Ông cũng không phải là một vị vua để dẫn dắt dân làng. Vai trò của ông đơn giản và cũng khó khăn hơn vạn lần: ông phải là một ngọn đèn. Một ngọn đèn cứ cháy, dù cho cơn bão có cố gắng dập tắt nó. Sự tồn tại của ông, sự bình yên của ông giữa cơn thịnh nộ, chính là hành động thách thức lớn nhất.

Trong khi đó, ở ngôi làng dưới chân núi, cuộc sống ngày càng trở nên khốn khổ. Các vị thần, trong cơn hoang tưởng và giận dữ vì không tìm được Henoch, đã trút mọi sự bực tức lên dân làng. Mùa màng thất bát, bệnh tật tràn lan, những lời nguyền mới còn cay độc hơn những lời nguyền cũ.

Họ bắt đầu nhớ đến Henoch. Không phải nhớ đến phép lạ, mà nhớ đến sự bình yên trên gương mặt ông.

Một buổi tối, trong một túp lều, một đứa trẻ đã được Henoch chữa lành vết bỏng hỏi mẹ nó: "Mẹ ơi, tại sao các vị thần lại tức giận như vậy ạ?"

Người mẹ, người đã từng hứa theo đám đông xua đuổi Henoch, giờ đây nhìn về phía rặng núi xa xăm, nơi ông đã biến mất. Chị thì thầm, đủ cho con mình nghe:

"Bởi vì họ sợ... Họ sợ người đàn ông không biết sợ."

Lời thì thầm đó, còn mạnh hơn cả những lời nguyện của Silus, bắt đầu lan truyền. Một hạt giống đã được gieo. Niềm tin của dân làng vào quyền năng tuyệt đối của các vị thần bắt đầu rạn nứt. Họ bắt đầu nhận ra sự khác biệt giữa quyền lực và sự mạnh mẽ.

Trên đỉnh núi, Henoch ngồi tĩnh tại, nhìn cơn bão của Kael điên cuồng quần thảo dưới thung lũng. Ông không còn chạy trốn. Ông đang chờ đợi. Chờ đợi cái ngày mà ánh sáng từ ngọn đèn của ông đủ để xua tan cái bóng trong tim của những người đã từng chối bỏ mình. Cuộc chiến thực sự đã bắt đầu, không phải bằng gươm đao, mà bằng một ngọn lửa của sự thật, cháy âm ỉ trong im lặng.

Sau khi rời khỏi dân làng, Henoch tiếp tục cuộc hành trình cô độc của mình. Nhưng tin tức về một người phàm có thể chữa lành bệnh tật và khiến cả thiên nhiên phải cúi mình đã lan đi xa hơn ông tưởng. Lần này, những kẻ tìm đến ông không phải là con người.

Họ là các Á thần – những đứa con mang dòng máu của thần linh và người trần, những sinh thể mạnh mẽ nhưng không có được sự thờ phụng tuyệt đối như cha mẹ họ. Họ tìm thấy ở Henoch một biểu tượng, một cơ hội. Họ đề nghị một liên minh: Henoch dùng sự thông thái và quyền năng chữa lành của mình để thu phục lòng dân, còn họ sẽ dùng sức mạnh của mình để bảo vệ người dân khỏi sự tàn bạo của các vị thần cũ và những quái vật trong hoang dã.

Lúc đầu, đó là một bình minh đầy hy vọng. Liên minh giữa Henoch và các Á thần đã mang lại trật tự và sự an toàn. Dân làng, vốn đã mất niềm tin vào các vị thần cũ, bắt đầu tôn thờ những vị cứu tinh mới này. Henoch đi khắp nơi chữa bệnh, dạy dỗ về lẽ phải, trong khi các Á thần thể hiện sức mạnh phi thường, dẹp yên bão tố, tiêu diệt mãnh thú.

Nhưng khi sống cùng họ, Henoch dần nhận ra một sự thật kinh hoàng ẩn sau vẻ ngoài hào hiệp.

Chương 3: Bồ cáo chư Thần

Ông bắt đầu nghe thấy những lời họ nói với nhau khi nghĩ rằng ông không có ở đó. Họ gọi con người là "đám gia súc", "những con kiến biết nói". Sự giúp đỡ của họ không phải là lòng trắc ẩn, mà là hành động của một người chủ trang trại chăm sóc cho đàn vật nuôi của mình – để rồi một ngày sẽ thu hoạch.

Sự thật phơi bày trong một đêm tiệc mừng chiến thắng. Sau khi đánh bại một con quái vật, các Á thần đã tổ chức một buổi lễ ăn mừng riêng trong một ngôi đền cổ. Henoch được mời đến. Ở đó, ông không thấy niềm vui trong sáng, mà là một sự sa đọa bệnh hoạn. Ông thấy họ ép buộc những thiếu nữ xinh đẹp phục vụ những dục vọng lệch lạc, không phải bằng tình yêu mà bằng quyền lực và sự sợ hãi. Đỉnh điểm của sự ghê tởm là khi họ mang ra một tù binh từ bộ lạc man rợ vừa bị đánh bại. Họ không giết hắn. Họ... ăn tươi nuốt sống hắn trong tiếng cười khoái trá, như một cách để hấp thụ sức mạnh của kẻ thù.

Đó là một niềm vui đến từ sự thượng đẳng tuyệt đối, xem sinh mạng và nhân phẩm của kẻ khác không hơn gì một món ăn, một trò tiêu khiển. Henoch lặng lẽ rời khỏi bữa tiệc, trái tim

ông nặng trĩu. Ông đã thấy Sự Tối Tăm còn đậm đặc hơn cả sự tàn bạo đơn thuần của bốn vị thần cũ. Đây là sự tối tăm đến từ một tâm hồn đã hoàn toàn mục ruỗng.

Ông biết mình không thể im lặng. Henoch biết được về một cuộc họp mặt long trọng sắp diễn ra trên đỉnh Olympus của Trái Đất, nơi tất cả các vị thần cao nhất, bao gồm cả Kael, Lyra, Morgath, Silus và những vị thần khác, sẽ gặp gỡ các Á thần ưu tú nhất của mình để củng cố quyền lực.

Lợi dụng lúc tất cả đang tụ họp trong một đại sảnh bằng đá cẩm thạch, say sưa trong quyền lực và sự bất tử của mình, Henoch đã xuất hiện. Ông không lên vào. Ông chỉ đơn giản là bước vào, sự hiện diện tĩnh lặng của ông khiến mọi tiếng cười, mọi tiếng nhạc phải im bật.

Mọi ánh mắt, của thần và Á thần, đổ dồn vào ông. Lần này, trong mắt Henoch không còn là nỗi buồn, mà là một ngọn lửa phán xét. Giọng ông vang lên, không còn là lời khuyên mà là một bản cáo trạng, một lời tiên tri.

"Hỡi những kẻ tự gọi mình là thần linh! Ta đã thấy sự thờ phụng mà các người đòi hỏi được xây trên nỗi sợ! Ta đã thấy những ngôi đền của các người được dựng bằng sự bóc lột và nước mắt!"

Ông quay sang các Á thần.

"Và hỡi những kẻ mang trong mình dòng máu của thần linh! Ta đã thấy sự giúp đỡ của các người chỉ là vỏ bọc cho sự thượng đẳng bệnh hoạn! Ta đã thấy các người xem con người như súc vật, và nhân phẩm của họ là trò tiêu khiển cho những dục vọng ghê tởm của các người!"

Cả đại sảnh chết lặng. Sự thật trần trụi được phơi bày khiến không ai có thể chối cãi.

Chương 4: Phán quyết cuối cùng

Henoch ngược mắt lên, nhìn thẳng vào tất cả bọn họ, và giọng ông như mang theo sức nặng của chính Trời cao.

"Các người đã biến mặt đất này thành một nơi của tối tăm và giả dối. Các người đã chọn con đường của sự hủy diệt. Vì vậy, hãy nghe lời phán xét này! Sẽ có một ngày, Trời cao sẽ không còn im lặng. Một cơn đại hồng thủy sẽ đến, trước là bằng nước sau là bằng lửa, để thanh tẩy mọi sự ô uế mà các người đã tạo ra. Ngai vàng của các người sẽ sụp đổ, đền đài của các người sẽ thành tro bụi, và quyền năng của các người sẽ tan biến như một giấc mơ. Đó là lời hứa của Lê Công Bình!"

Nói xong, Henoch quay lưng và bước đi, biến mất khỏi đại sảnh trước khi bất kỳ ai kịp phản ứng.

Không một vị thần hay Á thần nào đuổi theo. Lời nói của ông đã gieo một thứ còn đáng sợ hơn cả sự thách thức: đó là sự thật. Trong lòng họ không hề có một chút hối hận hay ăn năn. Thay vào đó, một cảm giác lạnh buốt của sự lo sợ nguyên thủy bắt đầu len lỏi. Lời tiên

tri đó không giống một lời đe dọa, nó giống như một sự thông báo về một điều tất yếu sẽ xảy ra.

Bữa tiệc tan rã trong im lặng. Và từ đêm đó trở đi, giấc ngủ của các thần và Á thần không còn bình yên. Kael mơ thấy cơn bão của mình bị một sự im lặng vô hình dập tắt. Lyra mơ thấy ngọn lửa của mình biến thành tro tàn lạnh lẽo. Morgath mơ thấy thân thể đá của mình vỡ vụn ra thành cát bụi. Và các Á thần, trong cơn ác mộng kinh hoàng nhất, mơ thấy chính mình bị săn đuổi và nuốt chửng bởi những cái bóng còn lớn lao và cổ xưa hơn cả họ.

Lời phán xét của Trời chưa đến, nhưng sự trừng phạt đã bắt đầu ngay trong tâm trí của chúng.

Lời Phán Xét Không Thể Thay Đổi

Cơn ác mộng đã trở thành một căn bệnh gặm nhấm linh hồn của các vị thần và Á thần. Quyền năng của chúng trở nên trống rỗng, những lời ban phước trở thành lời nguyện, và sự sùng bái của dân làng giờ đây chỉ là một sự im lặng đầy khinh miệt. Nỗi sợ hãi đã gột sạch đi sự kiêu ngạo, chỉ còn lại một ham muốn tồn tại trần trụi. Chúng nhận ra chỉ có một con đường duy nhất: phải tìm thấy Henoch.

Chúng bắt đầu một cuộc tìm kiếm tuyệt vọng, không phải để trừng phạt, mà là để cầu xin. Chúng không còn dùng bảo tố hay lửa dữ, vì sợ rằng những hành động đó có thể vô tình làm hại đến người duy nhất có thể cứu chúng. Chúng đi khắp hang cùng ngõ hẻm, gọi tên ông trong gió, thì thầm lời van nài trong những ngôi đền đổ nát.

Sau một thời gian dài tìm kiếm, khi hy vọng gần như đã lụi tàn, chúng đã tìm thấy ông.

Henoch không ở trong một hang động hay một khu rừng. Ông đang ngồi trên một đỉnh núi bằng phẳng, nơi ranh giới giữa trời và đất dường như hòa làm một. Ông không còn là người đàn ông rách rưới mà chúng từng khinh miệt. Y phục ông vẫn là vải thô, nhưng quanh ông tỏa ra một thứ ánh sáng tĩnh lặng, một sự bình yên khiến cho quyền năng hỗn loạn của chúng phải chùn bước.

Trước khi chúng tìm thấy ông, Henoch đã hoàn thành cuộc hành trình của riêng mình. Ông đã đi xuyên qua các cõi giới, không còn bằng đôi chân trần mà bằng chính ý thức. Ông đã bước qua những địa ngục của sự dối trá, nơi các linh hồn không có khuôn mặt. Ông đã chứng kiến những vực thẳm của sự thù hận, nơi kẻ thù bị xiềng xích vào nhau vĩnh viễn. Ông đã thấy tận mắt kết cục của những kẻ chọn con đường tối tăm – một sự tự hủy trong cô độc.

Rồi ông đi lên, qua những tầng trời của sự hòa hợp, của sự kiến tạo, và cuối cùng, ông đã đứng trước Ánh Sáng Vĩnh Cửu. Ông đã không nói gì. Ông chỉ đơn giản là trình bày tất cả những gì ông đã thấy, và lắng nghe.

Khi các vị thần và Á thần tìm thấy ông, Henoch đã biết trước số phận của chúng.

Kael, Thần Bảo Tố, người từng hùng mạnh nhất, là người đầu tiên quỳ xuống trước một người phạm. Theo sau ông, Lyra, Morgath, Silus và toàn bộ các Á thần đều phủ phục. Sự im lặng đầy quyền lực giờ đây thuộc về Henoch.

"Henoch, người của Trời Cao!" Kael cất lời, giọng nói không còn tiếng sấm mà chỉ còn sự tan vỡ. "Chúng tôi đã sai. Sự kiêu ngạo đã làm chúng tôi mù lòa, sự tàn bạo đã làm chúng tôi mục ruỗng. Chúng tôi đã thấy sự thật trong lời tiên tri của ông, trong những cơn ác mộng không hồi kết. Xin ông! Hãy nói với Ngài rằng chúng tôi đã biết sợ. Xin hãy cầu thay cho chúng tôi! Hãy hỏi Ngài về con đường của sự tha thứ!"

Henoch nhìn xuống những sinh thể từng làm mưa làm gió trên mặt đất, giờ đây đang run rẩy như những chiếc lá trong gió. Trong mắt ông là một nỗi buồn sâu thẳm, nỗi buồn của một người đưa tin phải mang đến một bản án tử.

"Ta đã đi qua những cõi giới của hệ quả," Henoch nói, giọng ông tĩnh lặng nhưng vang vọng đến tận cùng linh hồn của chúng. "Ta đã mang nỗi sợ hãi và lời van xin của các người đến trước Ánh Sáng Vĩnh Cửu. Và Ta đã nhận được câu trả lời."

Ông dừng lại, để cho sự im lặng và niềm hy vọng le lói cuối cùng của chúng treo lơ lửng trong không khí. Rồi ông nói tiếp, mỗi từ như một nhát búa đóng sập cánh cửa cuối cùng.

"Câu trả lời là Không."

Một tiếng rên rỉ tập thể bật ra từ đám đông thần linh.

"Sẽ không có sự tha thứ cho các người," Henoch tiếp tục, giọng nói không một chút dao động. "Bởi vì nơi của Chúa Trời là thánh khiết, và sự tồn tại của các người, từ bản chất, là một sự xúc phạm đến sự thánh khiết đó. Các người không chỉ làm điều ác; các người chính là sự mục ruỗng. Máu của kẻ vô tội, sự dối trá và dục vọng bệnh hoạn đã thấm vào chính cốt lõi của các người, không thể nào gột rửa."

"Không phải sự hối hận, mà là sự kết thúc đang chờ các người. Vực sâu tăm tối đang chờ đón tất cả. Đó không phải là lời đe dọa. Đó là một sự thật, một trật tự, cũng chắc chắn như việc mặt trời mọc."

Nói xong, Henoch không nhìn chúng nữa. Ông quay lưng và bước đi, không phải về phía hoang dã, mà dường như bước vào chính không trung, hòa mình vào ánh sáng của buổi bình minh. Ông trở về với cuộc hành trình vĩnh cửu của mình, với vai trò là một Người Chứng Kiến. Sứ mệnh của ông với thế giới này đã hoàn tất.

Trên đỉnh núi, các vị thần và Á thần vẫn quỳ đó, bất động như những pho tượng đá. Niềm hy vọng mong manh cuối cùng đã bị dập tắt. Giờ đây chúng không còn sợ hãi những cơn ác mộng nữa. Chúng sợ hãi sự tỉnh thức, vì mỗi giây phút tồn tại còn lại chỉ là sự chờ đợi một bản án không thể tránh khỏi. Chúng đã biết tên của nơi mình sẽ đến, và sự chờ đợi đó, chính là hình phạt đầu tiên, và cũng là hình phạt khủng khiếp nhất.

